

томографії за допомогою машинного навчання. Технологія тестується в клініках Австралії та, в більшості випадків, демонструє, що роботи допускають менший відсоток помилок, ніж люди. Багато клінік вже проводять машинну діагностику, а також використовують роботів для допомоги хірургам під час операцій, в яких вони можуть допомогти досягти ідеальної точності та акуратності [2].

Значним проривом виступають технології адитивного виробництва. У 2015 р. в Університеті Південної Каліфорнії пройшли перші випробування гігантського 3D-принтера, який здатен за добу надрукувати будинок із загальною площею 250 м². У травні 2016 р. відбулося відкриття першої в світі будівлі, надрукованої на 3D-принтері – офісу Dubai Future Foundation. Нині активно здійснюються експерименти по використанню 3D-принтерів у медицині, зокрема, для друку донорських органів, розробки клітин, а також для виробництва медикаментів [4].

З поширенням цифрових технологій людство чекає перехід від конкуренції продуктів і сервісів до конкуренції за вимірні результати та цінність для клієнтів, або так званої економіки результату (outcome economy). Тепер ефективність буде залежати не від вартості вироблених продуктів і послуг, а від результатів, яких вони дозволять отримати споживачу, і цінності, яку вони будуть для нього представляти. Наприклад, при відвідуванні комедійного шоу споживач платить не за квиток, а за те, скільки разів він розсміявся в залі – це визначають камери за допомогою технології розпізнавання осіб. Так уже робить театральна компанія TeatreNeu в Барселоні [2].

Висновки. Виходячи з усього вищезгаданого, можна дійти висновків, що технології індустрії 4.0 припинили бути елементами «загадкового та далекого майбутнього», а стали реальними технологіями, що активно впроваджують підприємства по усьому світу. Існує велика кількість різноманітних прикладів застосування проривних технологій і майже усі вони свідчать про надзвичайну ефективність їх запровадження.

Список використаних джерел:

1. Рагімова С. Цифровая Индустрия 4.0 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.forbes.ru/brandvoice/sap/345779-chetyre-nol-v-nashu-polzu>
2. Индустрия 4.0 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://kaspersky.vedomosti.ru/industrii/industry4>
3. Индустрия 4.0: Какие перемены грядут на рынке услуг [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://delo.ua/business/industrija-40-kakie-peremeny-grjadut-na-rynke-uslug-328161/>
4. 3D-принтер [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://ru.wikipedia.org/wiki/3D-принтер>

Кондратюк Є.С., студентка

Науковий керівник: Олійник О.О., к.е.н.

Національний університет водного господарства та природокористування,
м. Рівне, Україна

**ТЕНДЕНЦІ РОЗВИТКУ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ**

Соціальна відповідальність доволі тісно пов'язана із концепцією стійкого розвитку, оскільки даний підхід передбачає таку систему ведення бізнесу та

технічного прогресу, яка б не наносила шкоди навколишньому середовищу та зберігала природно – ресурсний потенціал місцевості для подальшого користування майбутніми поколіннями. Таким чином, соціальна відповідальність підприємства, установи чи організації розглядається як його активна та планомірна участь в соціальному, екологічному та економічному розвитку громади та суспільства загалом.

Організації, які включають до своєї стратегії соціальну відповідальність, можуть розраховувати на більшу прихильність інвесторів, довіру з боку населення, органів влади та місцевого самоврядування. Внутрішні соціальні програми таких компаній виступають потужним фактором мотивації та лояльного ставлення їх працівників. Результатом впровадження програм КСВ є низка вигод як для власників, так і для працівників, споживачів товарів і послуг, ділових партнерів, державних інститутів та суспільства загалом [1].

За даними репрезентативного дослідження, проведеного на замовлення Центру «Розвиток КСВ» у 2018 році, що охопило 400 респондентів, можна виділити такі основні напрямки впровадження корпоративної соціальної відповідальності в Україні:

- трудові відносини: підвищення заробітної плати, впровадження гнучкого графіку роботи, реалізація програм з підвищення професійної кваліфікації тощо;
- антикорупційні практики: 27% компаній готові надати частину прибутку (в межах 3-5%) на ефективну боротьбу з корупцією;
- екологічна відповідальність: впровадження енергоекономних технологій, програм сортування та утилізації відходів;
- відносини із споживачами: надання правдивої інформації та реклами, розроблення систем управління скаргами, тренінги для персоналу з питань обслуговування споживачів;
- розвиток регіонів: надання коштів на благодійність та благоустрій територій.

Серед опитаних компаній, які впроваджують КСВ, 76% реалізують політику розвитку і поліпшення умов праці персоналу, також половина опитаних надають благодійну допомогу. За регіональним розподілом найбільша частка компаній, які мають антикорупційну політику та політику проти сексуальних домагань, розташована на Півночі країни, більша частина компаній, що розташовані на Заході країни, готові віддати частку свого прибутку на боротьбу з корупцією [2].

На жаль, на даний момент в Україні існує тенденція попередніх років, яка вказує на надто повільні темпи впровадження КСВ на рівні управління. З числа компаній, які впроваджують КСВ, лише близько 50% мають стратегію (політику) соціальної відповідальності, і вдвічі менша частка організацій має бюджет на виконання програм або заходів із соціальної відповідальності. Лише третина компаній, які впроваджують політику КСВ, збільшувати бюджет на соціальну відповідальність за останні три роки.

Список використаних джерел:

1. Бобко Л.О., Мазяр А.В. Проблеми корпоративної соціальної відповідальності бізнесу в Україні. Ефективна економіка. 2019. №5. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/5_2019/39.pdf
2. Розвиток КСВ в Україні: 2010–2018. Укладачі: Зінченко А., Саприкіна М. – К.: Видавництво «Юстон», 2017. – 52 с.

Корнієнко М.О., студентка
Науковий керівник: Маліновська О.Я.,
кандидат економічних наук, доцент, доцент
кафедри економіки та менеджменту
Львівський національний університет імені
Івана Франка, м.Львів, Україна

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ НЕОІНДУСТРІАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

На сучасному етапу даній темі, як стратегічне управління, в розвинених країнах світу присвячено безліч багатотомних видань, зміст яких неможливо коротко переказати. Але головне полягає в тому, що детально описувати модель світового стратегічного менеджменту не має сенсу через неповторність досвіду, пов'язаного з різними умовами застосованості і з різною ментальністю народів.

Існує низка бачень того, що являє собою стратегічне управління, подані зарубіжними та вітчизняними авторами. Аналізуючи їх, можна сформулювати наступне: стратегічне управління - прийняття та реалізація рішень, спрямованих на досягнення бажаного стану об'єкта управління в майбутньому, що враховує безперервну зміну зовнішніх і внутрішніх умов його функціонування.

Стратегічне управління для багатьох українських підприємств є незвичним, але таким, що набирає силу явищем. Необхідність в ньому проявляється в складних, нестабільних умовах розвитку світової економіки та в процесі переходу від планової економіки до ринкової. Стратегічне управління спрямоване на розширення горизонтів передбачення, створення можливостей своєчасної реакції підприємства на певні зміни середовища на ринках товарів, послуг, в науково-технічній і політичній сферах.

В ринкових умовах кожен суб'єкт господарювання самостійно будує власне майбутнє і надалі його може супроводжувати як успіх, так і невдачі, наприклад банкрутство.

У процесі діяльності перед підприємством постають різні завдання, що в результаті позначаються на зміні системи управління. До основної об'єктивної проблеми відносять постійно зростаючу нестабільність, складність зовнішнього середовища, практичне вирішення якої вимагає розробки більш деталізованих систем управління та залежить від ступеня опанування керівниками організацій методології стратегічного управління.